

to tusinde Skibe, nemlig 2,013, som sagt, alene engelfte Skibe. Det hele Strandingsantal paa Englands Kyfter i det Aar var 3,002. Det er oplyst, at af de nævnte 2,013 Ulykkestilfælde var Skibenes flette Tilstand eller mangelfulde Ekropering Skyld i de 167 Tilfælde. Det er dem, som jeg stemmer for burde være undgaade. Der var 347 Ulykkestilfælde, foraarjagede ved Besætningernes Feil, og endelig var Veirliget Aarsag til over Halvdelen af Ulykkestilfældene, nemlig 1,109. Det, der mangler ved Sammenlægningen af disse Summer, nemlig ca. 400 Strandinger, erkjendes af board of trades ikke udeluffende at skyldes Lasten, men usikre og uvisse Grunde, hvoraf i en Del Tilfælde Bestuvningen. Denne har imidlertid ikke den Betydning, som tillægges den. Spørgt skal jeg angaaende Bestuvningen ogsaa fremhæve, at det jo er givet, at en Bestuvning af Skibet, naar man taler om Bestuvningen som Fællesnavn, maa og kan deles i to Afsnit. Det ene er selve den Maade, hvorpaa man besiuver Skibet, og det andet, om Skibet faar for megen Last eller ei. Naar man nu vil se hen til det Forhold, som Skibsføreren staa i ligeoverfor sin Rheder, nemlig, at han i mangfoldige Tilfælde ikke er saa uafhængig, som han burde være, kan det ikke betvivles, at Skibsføreren er langt mere bunden til at lytte Rhederens Ordre, hvor det angaar større Reparationer, Skandsættelse af Skibet eller Reisingen, end han er til at skulle tage mere Last ombord i Skibet, end han selv vil. Mig forekommer det, at de Udtalelser, som faldt fra den høitærede Minister, endogsaa bare Præget af, at Skibsføreren eller Befalingsmandene i enkelte Skibe under alle Omstændigheder ikke havde de varme Følelser, som de burde have, for den øvrige Besætning ombord. De have dem imidlertid i lige saa høi Grad, og have de ubertiden ikke turdet lade dem komme frem for Dagens Lys, da har Grunden været Afhængighedsforhold overfor Rhederiet. Men det er klart, at dette Afhængighedsforhold viser sig navnlig virksomt paa Skrog og Reising. At derimod et Rhederi skulde vove at befale sine Førere at overlade Skibene, er lidet sandsynligt, og det er utænkeligt, at de skulde befale dem at lade Skibene seilt! Jeg for min Person har ikke været blind for, at den rigtige Bestuvning i Serdeleshed er en vigtig Faktor for at kunne gjøre Regning paa en god og lykkelig Seilads, og jeg har ogsaa kæmpet for, at der ad administrativt Veie eller gennem Lov blev ansat Folk, om hvilke man vidste, at de havde Dygtighed til at bestuue Skibene, men det vil den høitærede Minister ikke gaa ind paa; altsaa bliver der nu kun tilbage, at Skibsinpektøren skal afgjøre, om Skibene ere for meget lastede eller ikke. Jeg tillader mig nu at anse det for rigtigst og heldigst for Udviklingen af Skibsfarten og Sømandsstanden selo, som skal have Ehvervet ved at seile,

at lade 2det Afsnit gaa bort. Hvad angaar det andet større Spørgsmaal, hvorvidt man fra Loven skulde undtage de Skibe, som seile indenfor visse nærmere angivne Grændser, da skal jeg dertil svare for mit Vedkommende, at under Forudsætning af, at Bestemmelserne vedrørende Belastningen forblive i Loven, agter jeg at stemme for, at denne Indskrænkning paa Seiladsomraadet gjøres, altsaa for Vndringsforslaget, saaledes som det er stillet op nu, og det gjør jeg af den simple Grund, at jeg tager Hensyn til det, som jeg tror, der bør tages Hensyn til, nemlig til de Folks Erhverv, som have hengivet sig til Sømandsstanden. Hvis derimod 2det Afsnit udgaar af Loven, agter jeg at stemme mod det nævnte Forslag, fordi jeg saa ikke tør være med til at gjøre yderligere Indskrænkninger i de Bestemmelser, som oprindeligt vare fremsatte i det fremlagte Lovforslag. Naar de mindre Skibe, altsaa Skibe i indemrigt Fart, ere fri for Belastningstilfyn, vil der formentlig heller ikke være nogen Betænelighed ved, at de iøvrigt underkastes Tilfyn. Altsaa, hvorvidt jeg bør stemme for eller imod det nævnte Forslag, vil jeg til en vis Grad kunne afgjøre efter Sandsynligheden og de Udtalelser, som ere faldne her i Salen. Desto værre forekommer det mig ikke, at der er stor Udfigt til, at de Vndringsforslag, som ere fremsatte af Flertallet, ville kunne faae Majoritet her i Thinget.

Steenstrup: Der er et Punkt, med Hensyn til hvilket jeg vil give den høitærede Minister Ret, og det er, at han har Grund til at føle sig stufet over de forskjellige Stemninger i Thinget overfor denne Sag. Men derfor maa han kaste Skulden paa Bladene. Havde en eller anden af vore — jeg havde nær sagt — blodløse Digtere fundet paa at besyngte eller paavise Feiltrimene eller — for at benytte et klassisk Udtryk af det ærede Medlem fra Ribe (Bust), som ikke er videre smukt, men som jeg, da han er Landmand, vil benytte overfor ham og hans Meningsfæller — det Sløveri, som man gjør sig skyldig i i Landbruget overfor Mennekeliv, vilde det forholde sig helt anderledes. Det er en saadan Besyngen af de Skandaler og Ulykker, der ere flete i Søarten, som har faaet Stemningen i Kjøbenhavn og dermed hele Landet over til at vende sig i en vis Retning. Men naar en Digter vilde finde paa at beskriue de Misbrug, der begaas ved de Herrer Landmænds Mangel paa Bestyttelse af Folk overfor deres Lyre, deres Mergelgrave og deres Lærskemaffiner, vilde ærede Medlemmer af dette Thing, som nu sidde som Dommere over Sømandsstanden, se, at ved disse Ting alene miste flere Menneker aarlig bevislig deres Liv end de, der miste Livet paa Havet, og af dem, der miste Livet paa Havet, ville vi dog ved denne Lov — det er ogsaa beviist — ikke redde en Hjerdepart, thi de fleste